

סימן קסא

בדיקת שפופרת לראתה מחמת תשמיש

ש"כ"ט.

על דבר מה שכתבתי בסי' ו' שאם לא ראתה אחר הבדיקה וגם בדקו את השפופרת מבחוץ ואין עליה דם לכו"ע אסורה, אין הדין כן, אלא גם כזה היא מותרת לעולם אף שהיא רואה בכל פעם מחמת תשמיש, שהרי הרמ"א ויו"ד ס' קפ"ז ס"ו התיר בעצרה ושמש, ובד"מ יליף לה בק"ו מבדיקת שפופרת, ואם איתא דלא הותרה ע"י בדיקת שפופרת אלא בראתה או מלאה דם על השפופרת מבחוץ א"כ הדין נותן דשמש ולא ראתה אינו מחיר כלום, ואי אפשר לפרש דברי הרמ"א להתיר ביאה אחת [ואם תראה תהא אסורה] שדין זה לא שייך למילף משפופרת שדין זה לא הוזכר בגמ' ולא בפוסקים, ואין ספק שכוונת הרמ"א בפשוטו שזו כבדיקה שנאמרה בגמ' [ונדה ס"ו א'] המתרת לעולם, וכ"ה לשוני בד"מ ויו"ד ס' קפ"ז ס"ו וכן פירשו הש"ך ושם ס"ק ל"ג [ונראה לפ"ו דס"ל דחשיב וסת ואי לאו דחלין בלדים בעינן ג' פעמים, אבל כיון דשימוש הוי כבדיקת שפופרת שריא מיד].

ועיקר הדין מוכח בגמ' שהרי אמרו ונדה ס"ו א' לא נמלא כו' בידוע שהוא מן הצדדין ולא הסתו שיהא דם מן הצדדין, ומש"כ שאם תמלא אה"כ בקנות ג"כ חלין בצדדין, נראה דאם הקנות יהא אחר אחר, אין מן הדין לעשות קשר הדם עם הבדיקה, שהרי אשה שראתה ג"פ בקנות אחר אחר מותרת ואמרינן השתא ראתה, דעוד לו לומר שיש כאן ראי' טבעית מלומר שיש כאן סיבה הגורמת לראי' זו שזה יוצא מדרך הרגיל, וה"ל אי בעינן ראיה הדם כדי לחלות בצדדין בעינן ראי' בשיעור חיוב אשם חלי [דאל"כ אחר כמה שעות נמין ומעתה אי אפשר לקיים זה, שאין שיעור אחר אלא בראיה דם מן המקור ולא בתמיצת דם מן הצדדין, וכש"כ בראינו שצדדי השפופרת נקיים, ועוד דבגמ' משמע דבדיקה זו מחלטה להיתר או לאיסור, ואם איתא דכלא מלאה בצדדין לא הותרה, עדיין היא לריכה בדיקה שני', ואם בבדיקה שני' תמלא בצדדי השפופרת תהא מותרת לעולם אף אם תראה מחמת תשמיש.

סוף הדברים דאף אם לא ראתה ואין דם על השפופרת היא מותרת לעולם דחלין מלוק קדש ודא חזקא דג' פעמים באחד לחודש או צד' בחדש וזה אינו מנאי, ובוסת הפלגה כיון שבדיקה ביום הוסת וגמ' הדבר ולא ראתה, שוב לא שייך וסת הפלגה, גם עונה בינונית לא שייך כיון שכבר עברו יותר מל' ולא ראתה, ואם באמת ה' וסת החודש וצריך ג' פעמים לעקירתו אז הדבר קשה קצת, אבל כחצו אחרונים ז"ל דאלנו נשתנו הטבעים והוסת נפסק תיכף, לכן אין לחוש דיעבד.

עורקי המקור מוליאין דם ע"י תנועת האיברים והזדעזעות העצבים, וכמו הקפילה והפתעה וכיוצא בו מן האונסקין ואז מוליאים דם בריא ולא המותרות הטבעיות, וכן דם לידה הוא כעין דם מכה, ולפי מושג הרופאים קורין דם נדות לדם המותרות, ודם הבריא קורין אותו דם מכה, אבל לפי מושג הדין, כל שעורקי המקור נפתחין מקרי דם נדה, בין שנפתחו בטבען להוצאת המותרות, ובין שנפתחו מחמת הכאה או מחמת דחיקה, ולכן אין שום מקום להקל, וזו שאלה באיסור כרת ממש.

י"ד שבט ת"ש

סימן קנח

עברה עונת הווסת או בינונית ולא בדקה

שאלה: מעוברת בחודש הרביעי, ששכחה לבדוק בעונה בינונית בחודש הראשון לעיבורה.

אחדשה"ט.

אין לחוש דיעבד בעבר הוסת או עונה בינונית, וסגי בבדיקה דהשתא.

הדו"ש"ת
א"י

סימן קנט

ראתה דם בקינוח לאחר תשמיש

ש"ר.

אי אפשר להקל בלא ז' נקיים וטבילה, וא"ל כפרה דהוי אנוס.

ועוד כיון דלא ראו החלוק קדם קנות, חשיב עד שאינו בדוק, וגם נראה מהמכתב שאין ברור שהכנס הוא דם.

ואחתום ש"ר
א"י

סימן קס

מעוברת בתחילת עיבורה ועבר הוסת ולא בדקה

בחנם הטענה, שהרי מסתמא הוסת הוא של הפלגה, ר"ל כ"ח או כ"ט, אבל אינו וסת החודש שזה דוקא בג' פעמים באחד לחודש או צד' בחדש וזה אינו מנאי, ובוסת הפלגה כיון שבדיקה ביום הוסת וגמ' הדבר ולא ראתה, שוב לא שייך וסת הפלגה, גם עונה בינונית לא שייך כיון שכבר עברו יותר מל' ולא ראתה, ואם באמת ה' וסת החודש וצריך ג' פעמים לעקירתו אז הדבר קשה קצת, אבל כחצו אחרונים ז"ל דאלנו נשתנו הטבעים והוסת נפסק תיכף, לכן אין לחוש דיעבד.